

Tác giả đến Hoa Kỳ theo diện từ chính trị năm 1991,

theo học bổng từ trường đại học Tennessee, đậu Master of Science chuyên ngành Chemistry năm 1994. Hiện là dân Nashville, TN và đang làm việc tại một chi nhánh của hãng DuPont E.I. de Nemours tại Old Hickory, Tennessee

Đôi khi Mẹ có một nỗi sợ cái sợ. Sợ đột ngột. Cái gì cũng sợ.

Cái sợ nhất mà y năm gần đây là sợ “mất giá trị”. “Mất giá trị” là một đột ngột. Không tiền trả tiền nhà thuê! Không tiền trả tiền mortgage! Cái nhìn nhà băng câu nhà không phải là hiếm! Culi bị câu nhà thì chuyện đã đành! Giám đốc cũng bị câu nhà! Làm to thì xài lớn cho hợp qui tắc! Vợ nên khi giám đốc mất giá trị nhà băng câu nhà cũng không phải là chuyện lạ. Cái sợ Mẹ này, cái gì cũng possible cả, cũng có thể cả! Cái nhìn họ non, nhất là công nghệ ngông cuồng Việt, cũng xảy ra một nỗi sợ. Khi nào, chẳng ai dám nói đến cái tên của nó cả! Nói ra thì sợ ngông cuồng ta cả! Mà không nói thì sợ bà con bên nhà không rõ. Vợ nên tôi xin chia sẻ một số cái sợ của người Mẹ để bà con bên nhà thông cảm.

Cái sợ thứ hai là sợ mất credit. Cái sợ này một credit là một điếu kinh khủng lắm. Lúc mới đến Mỹ, còn sống tại Việt-Nam, có tiền thì mình mua, không tiền thì mình nhún! Nhưng cái sợ này có những món nào vừa túi tiền mình đâu ngoài cái đồ ăn. Thế nên mới có một kinh nghiệm khá buồn cười. Hôm đó, cái microwave ở nhà bị hỏng. Hai vợ chồng bèn làm một chuyến shopping vào một buổi chiều thứ Bảy. Mình không có tiền tin dùng, nhưng trong nhà băng mình có đủ tiền để mua mà. Chẳng cho đã, đồ của một cái microwave ở ngay, bèn vác ra quầy tính tiền. Đưa cái check ra, họ không nhận, vì nhà băng đóng cửa nên họ không check được. Họ có thể tin dùng không! Không có! Họ xin đồ của một thứ không, họ đừng ý check thật an sinh để xem có đủ điếu tiền không? Zero credit! Họ trả lại. Vợ chồng ù tai! Cái gì? Thì họ nào tôi mua cái gì là trả cái đó song phẳng, đâu có nhìn nhìn gì đâu mà credit zero. Sau khi đồ của tôi thích hai vợ chồng mua và bắt đầu. Té ra thì họ nào đến giờ mình chia phải là công dân tốt! Cơ quan cấp credit cho a tốt biết đến sợ có một của hai tên “mít” trên cái của họ, chỉ vì cái tài xài tiền một kiểu công dân tốt ở Việt nam. Cái sợ này, công dân tốt là những công dân mua chuộc và trả tiền đúng họ! Mà một khi có credit rồi, thì có quy định mua xe, mua nhà, mua đồ các thứ! Thế, mua trả thành công dân tốt, mình phải trả vào bánh xe luân hồi của họ, chỉ phải đi cày để trả nợ, họ trả này đến nỗi khác! Nói vợ để xin kính báo với quý bà con thân họ bên nhà rằng bây giờ bên này là công dân tốt, nghĩa là nó như chúa chớm đó!

Cái sợ thì ba là sợ mập. Gặp bạn bè mà khen họ mập là coi chừng đó. Đó là taboo ở cái xã này. Khen họ ốm họ coi là họ cảm ơn lia lịa! Ngay cả các chương trình quảng cáo cũng vậy, chẳng nào họ cũng dùng đến cái chữ “mập”. “Slim Fast”, “Lose Weight”, v.v... Bạn thêm sữa và đi mua sữa? Coi chừng mua không đúng loại sữa bạn thích đó! Bạn mua nước ngọt? Coi chừng mua phải cái loại “diet” để tiết kiệm bạn mua nước uống loại nước ngọt thì ngon! Ngay cả uống đồ uống ngọt thì Vitamin C chúng ta cũng không tránh khỏi cái nạn này. Nhà nào nhà nãy đâu có ít nhất là một cái cân bàn để theo dõi lên cân xuống cân hàng ngày. Có nhà còn kê họ, lúc nào cũng thấy số một cái đo áp huyết trong nhà! Hàng năm đi bác sĩ khám tổng quát!... Đi chợ cũng mua thịt mà mua! Thịt mỡ, thịt ba chỉ thì lo mà tránh xa! Mỡ mềm, mỡ ruốt, nước có thêm, thì thịt nhừ ngon mà nhừ nhừ nháp chút đồ nh, chẳng nên ăn thịt ngon! Gia đình tôi thì chỉ có hai đứa còn gái mà ý đồ cái văn hóa mà này, còn về chợ tôi thì líp baga! Thịt ba chỉ mỡ mềm thì mua chi! Thịt thêm là a lê húp! Mình đã mua rồi nên sợ gì chứ? Bạn bè cả bạn tôi tôi gan! Gan gì đâu! Cái nào ngon miệng là tai hại! Đâu có nhỡ mà y ngửi kia chẳng ăn cái loại “good for you” để tiết!

Cái sợ thì còn nhiều nữa, những thói quen những anh em khác có thể đi vào chợ trường cho hợp nghĩa. Còn bây giờ tôi xin sang những mặt khác, mặt sợ thiên tai.

Thập niên 60, 70 ở quê mình, lớp choai choai thì đó khối nhất là đi nhẩy twist. Đi đến nhỡ cả hai mà không có cái mặt nhẩy twist là mặt hàng! Không biết bây giờ cái mặt nhẩy twist này có còn thịnh hành không. Những bạn trẻ mà nhỡ nhỡ nhỡ tuy nhiên thì mình cũng twist mê luôn! Những bạn nào ở vùng Texas chắc có nhiều kinh nghiệm này lắm.

Mùa hè, cái sợ ở nhiều vùng trên đất Mỹ là trẻ em nhẩy twist.

Vào mùa này, tôi hay theo dõi cái mặt gọi là “twister hunters”, một nhóm phó nhóm nào đó ăn gan rừng nên cứ theo chớp nhỡ nhỡ nhỡ trẻ em nhẩy twist này. Nói cho vui, chẳng biết ra đó là những trận bão “tornado” hoặc bão vòi rồng cũng thế. Ngửi ở Mỹ khô hạn gọi nó là twister. Họ còn dùng những từ khô hạn nhỡ khi họ xem football nhỡ là touchdown nữa. Những trận bão này khi gặp là m thủa các bạn. Hurricane tuy là to lớn và mạnh, những ngửi ta không sợ nó bằng khi twister touchdown đâu! Nó rất khó mà đoán trước được, thậm chí đoán được nó trước cả hàng đôi ba tiếng thôi, nên sợ chuồn bỏ đón tiếp nó do đó cũng rất là khó khăn. Đứng kính hoặc đứng gần nó rất hấp, những từ đó xoay bên trong cả nó thì kinh khủng. Một cái nhà mà vài giờ trước đó trông đẹp lắm, thế mà sau khi nó đi qua xong, chẳng còn có một cái nên xi măng không là chuyển thì thôi.

Còn mùa Đông thì sợ gì?

Nếu bạn vợ họ, suốt ngày chuyên nếm nhà thì tốt lắm! Những người bạn là dân thích học bu c phải ra đường thì th t là kh n kh . Mùa Đông th th ng hay có tuyết t. Nếu bạn Mi n B c mà g p tr i tuyết t thì có mà than tr i. Âm 20 đ C là chuyên th th ng. T ng vài ba l p áo, ng i gi ng nh anh chàng Michelin mà tr c 75 b n th y nhan nh n các tr c l , b n v n c c m th y l nh. Cái kh là m i sáng th c d y, b n ph i l y x ng ra xúc l p tuyết t tr c nhà, có hôm cao đ n c th c, đ b n có th lái xe trong gara ra. Tr i rét, tuyết t l nh t i x ng luôn. Ai b o n n c M là s ng? Những cái kh không đ ng l i ó. Kh nh t lúc b n ra đ ng. Tuyết t và n c đá đóng dày lên m t đ ng, b n không bi t ph i đi vào l i đi nào. Đã v y, xe c mu n xoay tròn tròn, mu n xoay ki u nào thì ki u. B n lên đ c ? Xu ng đ c ? Lúc này xe nó đi u khi n mình ch mình không còn làm ch nó. Ch có đ i mà đ p th ng nó, vì nó s cho mình quay vòng vòng, đ ng đâu thì đ ng. Càng s càng đ p ga, có càng cho mình đi đ ng xoay vòng vòng. Tại n n thì thôi kh i nói! Đúng là cái mua mà m y ch hang xe đã c u cho đ c. Làm ăn buôn bán phát đ t vì có nhi u xe b h h ng.

Đ k t thúc cái m c này, tôi xin h u anh em m t câu chuy n th t, th t vì đây là chuy n c a nhà tôi.

Nhà tôi cách h ng làm kho ng 40 phút lúc đ ng không tr ng i, và m t trên d i m t ti ng g p lúc k t xe. Hôm đó, th t ngày 9/2/11, thành ph Nashville, n i tôi , s b tuyết t n ng. TV h b o th . Tr n bão tuyết t s b t đ u lúc chi u, và nhi t đ kho ng ch ng âm 10 đ C. Tôi v n c bình t nh nh th th ng l . Nashville ít khi b tuyết t. Nếu chi u m i có tuyết t thì sáng hôm sau m i đáng s , còn bu i chi u ch c không sao. Tôi l m to. M c đ u tuyết t không tan vào sáng hôm sau vì nhi t đ trong đ em xu ng còn ch ng 7 đ F, nh ng sáng hôm sau l i không b ng bu i chi u th t hôm đó.

Tôi ra kh i h ng lúc 3 gi chi u. Tuyết t đã b t đ u r i đ c h n n a ti ng. Tôi đi trên đám tuyết t kho ng dày h n n a t t, lòng c m th y vui vui. Đám b i tuyết t c thi nhau đ xu ng trên ng i tôi, nh ng tôi l i thích thú vì có đ p đ mình in đ u chân c a mình trên tuyết t tr ng. Ra t i bãi đ u xe, tôi b t đ u th y n l nh. Xe nào xe n y ch còn l i hình thù c a m y chi c xe tuyết t. L i đi cũng ch ng bi t nên đi l i nào. Tôi m máy đ xe, va dùng tay h t tuyết t n i t c các kính xe. Không sao. Tr i l nh quá nên tuyết t không đóng c ng vào kính. Tuy v y tay tôi v n c l nh cóng. C nh m ch ng lui xe ra và đi ra c ng. Th y cũng hay hay lúc nghe ti ng r o r o c a tuyết t đ i bánh xe lăn. Xe ra đ n đ ng chính, tôi m i bi t th nào là l đ . Tôi r vào đ ng chính, c m th y chi c xe b t đ u khiêu vũ. n th t! Cũng may không có xe nên cũng không đ n

Những Cái Sợ Ở Đỉnh M

Tác Giả: Phê rá Nguyán Hoáng

Thứ Bảy, 30 Tháng 7 Năm 2011 07:13

---

nái. Đáng trán, xe cháy hái mát trát tá! Không sao hát, cháy chám chám lái nháng ái ta chác không đán nái. 5 mi mát giá. Trong xe, má nhiát và defrost, bên ngoài, bát quát nác đá có thá tháy đáng mà đi. Cháng bao lâu, trác mát và phía sau tôi là cá mát đoàn xe nái đáu nhau. Xe nhách mát chút, đáng lái rái lái tiáp tác nhách. Có lúc phái đáng lái lâu. Chác có chiác xe con nào đó bá trángái? Nhách mãi, nhách mãi rái cũng tái đán đá. Hán náa tiáng trên đán đáng mà bình tháng chá mát có 5 phút. Đèn xanh. Xe bát đáu lên đác. Lái nhách, lái đáng, lái tián lên. Báng chiác xe trác mát bá quáo rái tián lên. Thì ra chiác xe trác nó bát đèn khán cáp. Nó không tián lên đác. Bánh xe cá xoay tròn trên mát tuyát. Chiác xe bá quáo cũng không khá hán. Nó cá rá lái sang bên lái đi đái đián. Có lá cái bà Má lái xe đó hoáng hát nên đáp mánh ga nên chiác xe lái ngang qua đáng rái đáng lái. Lái đèn khán cáp.

Có tiáng còi thúc sau láng. “Giái thì đi trác đi!” Tôi ráa thám, nháng rái cũng bá lái tián lên. Giá tay lái nhách qua nhách lái, đáp ga tátá. Cũng may chiác xe tôi tuy có trát đái chút nháng cũng tián lên đác. Tôi ráa xa lá! Cá mát ráng xe! Đi 3 mile mát giá. Bên lá có đôi ba chiác xe nám đáng, đèn khán cáp nháp nháy. Ká lá là trong sá xe nám đáng, xe con thì ít, xe 18 bánh thì nhiáu. án nhát ván là phái đi giáa hai hàng xe 18 bánh. Mình hoác há mà lác tay lái mát chút là tiêu con. Thát là hú hán. Váy nháng cũng vá đác tái nhà! Hú hán hú vía! Mát hán 3 tiáng rái mái vá đán nhà! Sau này có nghe anh em trong háng nói ráng có ngái mát đán sáu tiáng mái thoát nán!

Phê rá Nguyán Hoáng